

I prekenen i dag skal vi bli med til et sted som heter Kana i Galilea. Der skal det være bryllup. At bryllup er en stor hendelse for alle som kjenner brudeparet, ja, det vet også vi. Tenk dere at vi er der kvelden i forveien. I et av husene finner vi en mor og hennes to små jenter. Alle tre gleder de seg til morgendagen. Vi kan tenke oss at denne moren skal jobbe på kjøkkenet under bryllupet og de to jentene skulle få være med i bryllup for første gang.

Hver kveld fortalte far eller mor fra de hellige skriftene som var deres bibel. Slik lærte barna om Gud. Vi kan tenke oss at de holdt på med profeten Joel. Det var som oftest veldig koselig å høre slike fortellinger om hendelser fra en gammel tid, men også spennende å høre ord som Gud hadde talt gjennom profetene. Noen av disse profetordene hadde ennå ikke gått i oppfyllelse.

Vi kan videre tenke oss at kvelden før bryllupet ville de to jentene ikke legge seg til å sove. Ikke bare skulle de være med mor på jobb, men fortellingen var grusomt nifs. En ulykke skulle ramme. Maten ble borte, og vinen og druesaften tok slutt. "Klag, alle dere som drikker vin, over druesaft dere ikke fikk smake." Joel 1,5.

Mor deres likte neppe å fortelle slike profetord som dette, men når hun først hadde begynt måtte hun jo fortsette. For litt lengre ut i profeten Joels bok kom hun til det stedet det roet seg. Gud ville gi en ny tid med velsignelse for folket. Regnet skulle komme, tristhet og sorg skulle igjen vendes til glede. Gud hadde sagt: "Hver treskeplass fylles med korn, presskummene flyter over av druesaft og olje." Joel 2,24.

Vi kan tenke oss at slik levde de gamle profetordene i folket. Man ble minnet om dem i synagogen og i hjemmene. Denne spesielle dagen vi skal høre om, var også Jesus og hans mor på vei til bryllup i Kana.

Prekentekest: Joh 2,1-11

Den tredje dagen var det et bryllup i Kana i Galilea. Jesu mor var der, og Jesus og disiplene hans var også innbudt. Da tok vinen slutt, og Jesu mor sa til ham: "De har ikke mer vin." "Kvinne, hva har du med mitt å gjøre?" sa Jesus. "Min time er ennå ikke kommet." Men hans mor sa til tjenerne: "Det han sier dere, skal dere gjøre."

Nå stod det noen vannkar av stein der, slik skikken var etter jødernes forskrifter om renselse. Det var seks kar, og hvert av dem tok to eller tre anker. "Fyll karene med vann," sa Jesus. Og tjenerne fylte dem til randen. "Øs nå opp og bær det til kjøkemesteren," sa han. De bar det til kjøkemesteren, og han smakte på vannet som var blitt til vin. Han visste ikke hvor den var kommet fra, men tjenerne som hadde øst opp vannet, visste det. Da bad han brudgommen komme og sa: "Andre setter først fram den gode vinen, og når gjestene er drukne, kommer de med den dårlige. Men du har spart den gode vinen til nå."

Dette sitt første tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea. Han åpenbarte sin herlighet, og hans disipler trodde på ham.

Slik lyder Herrens ord.

Vi kan vel levende se for oss at situasjonen ikke var helt god når gjestene var på plass, og det som skulle serveres manglet. Vi vet ikke hvem som siden fortalte om det som skjedde på kjøkkenet, men vi kan forestille oss at for dem som kjente stresset på kroppen da vinen tok slutt, ble denne dagen helt uforglemmelig. Jesus gjorde vann til vin, og det var store mengder. Mellom 430 og 650 liter vin av beste kvalitet kunne settes på bordet. En enorm overflod og en fantastisk kjærkommen bryllupsgave.

Jesu svar til sin mor kan i våre ører høres avvisende og harde ut. For Jesus var det nok en uttrykksmåte som viste at han hadde en høyere autoritet å følge enn sin mor. Likevel må hun ha hatt en veldig tillit til, og tro på at Jesus kom til å gripe inn. Ikke bare var hennes tro imponerende, men hva må ikke de ha tenkt som faktisk fylte opp vannkarene som ble brukt til å vaske seg i, og som bar innholdet til kjøkemesteren, og kjøkemesteren konstaterte at det var den beste vin!

Kanskje var det noen av de fremmøtte som allerede da så i det som skjedde noe mer enn et under og en stor gave fra Jesus. Noen hadde gjerne hørt de gamle profetord: "Klag, alle dere som drikker vin, over druesaft dere ikke fikk smake." Joel 1,5. Disse visste også at etter den store mangelen skulle det komme en ny tid med overflod av vin og mat! Kanskje var underet et tegn fra Gud på at tiden med velsignelse var i emning. Kanskje kom det også matunder med brød til folket?

I ettertid vet vi at dette skjedde. Himmelrikets gaver kom nær og ble til en velsignelse som var mye rikere enn noen i samtiden kunne forestille seg om brød og vin. I Johannesevangeliet kalles underne Jesus gjorde for tegn. De var tegn på at himmelriket var kommet nær med himmelrikets gaver. Det som profetene hadde skrevet om, og som inntil nylig hadde hørte en fjern fremtid til, det var nå begynt å skje i Galilea der disse menneskene bodde. Jesus gjorde sitt første tegn. Det ble etterfulgt av flere. Folk som kjente de gamle skriftene og så at med Jesus gikk ordene i oppfyllelse, de begynte nå å tro på Jesus. Johannesevangeliet oppsummerer den funksjonen tegnene har med disse ordene: "Disse er skrevet ned for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn." Joh 20,30f.

Med disse ordene er vi ikke lenger i Kana i Galilea for nærmere 2000 år siden, vi er i Rjukan kirke i dag, søndag 19. januar. Disse tegnene er skrevet ned "for at dere skal tro" og "ved troen ... ha liv". Vi som i dag hører og leser skal altså kunne se tegnene Jesus gjorde på samme måte som dem som opprinnelig så og hørte. Vi er disse "dere" som evangelisten henvender seg til. Det er som

evangelisten Johannes spør dere som sitter i kirken i dag: ser dere at himmelriket kom nær? Ser dere at Jesus er den Frelseren og Messias som Det gamle testamentets profeter lovte skulle komme?

Det er gjerne slik at noen ser hvem Jesus er, og andre ser det ennå ikke. Det er ofte en prosess å bli kjent med Jesus. Disse som var i bryllupet kunne treffe Jesus igjen i ukene og månedene som fulgte, avstandene var små i Galilea, og folk skulle etter hvert strømme til for å høre ham forkynne og bli kjent med ham. Denne samme fantastiske muligheten har også vi. Himmelrikets nærvær er ikke bundet i tid og rom. Vi har en ukentlig mulighet til å møte Jesus og lytte til hans ord i kirkens gudstjeneste hver søndag. Levende hvite lys på alteret minner oss om realiteten i at Jesus er til stede. Han har lovet å være midt i blant oss uavhengig av hvor mange eller få vi er. Der Jesus er nær, er himmelriket til stede.

Maria, Jesu mor, bad Jesus om hjelp. Jeg har snakket med mange som sier de ber til Gud og søker hjelp fra Jesus når livet er vanskelig, og bra er det. Men overraskende mange glemmer Jesus de dagene livet er lett og dagsformen god. Han som inviterte til bryllupet sitt i Kana gjorde helt motsatt. Han inviterte Jesus inn til livets største fest. Det skulle han aldri komme til angre på, for i kulissene, i bakgrunnen, skjult for andre enn dem som jobbet på kjøkkenet, der i det skjulte ordnet Jesus opp og var til utrolig stor hjelp også da problemene utviklet seg.

Hvor mange ganger har du ikke hatt grunn til å takke Gud for ting i livet som har gått bra selv om oddsene var dårlige? Enda så godt vi følger med, har ingen av oss oversikt over livet. Hva morgendagen vil gi oss vet ingen, heldigvis. Men den som har Jesus med i livet har en trygghet ingen andre kan ha. Han som skapte vin av vann kan skape himmelens glede i et hjem med sorg. Han som reddet bryllupsfesten i Kana i Galilea kan også komme inn og redde ekteskap som sliter. Ikke alltid ser vi hva han gjør. Men vi har en å henvende oss til. Hans mor visste hvem hun skulle spørre. Så skjedde den noe som få fikk se, men som mange fikk erfare velsignelsen av. Den samme Guds velsignelse opplever hans disipler også i dag.

Han som skapte vann til vin, han gjør også nattverdens brød og vin til nådens midler. I dag gjør han dåpens vann til et frelsende bad. Uten Jesus var det bare vann, men i kraft av Jesu ord og befaling er dåpen porten inn i Guds rike. Så er det rett som profeten Joel sa, at det skal komme en tid da sorgen skal vendes til glede. "Hver treskeplass fylles med korn, presskummene flyter over av druesaft og olje." Joel 2,24. I troen på Jesus Kristus er denne tiden vår. Evangeliet er gledens budskap og kristendommen gledens religion. Utenfra ser kristentroen like trøtt og trist ut som glassmaleriene i kirken når en ser dem utenfra. Men innenfra en sommerdag når fargene stråler i solen innover gulvet i kirkens kor,

da ser vi forskjellen: hva Jesus kan gjøre i et menneskes liv, han som har skapelsen i sitt ord.

Jesu første tegn ble gjort i et bryllup. Slik innledet Jesus sitt virke. Bryllupet er bilde på himmelens glede. Menigheten er bruden, og Jesus Kristus er brudgommen. I Jesus er himmelens glede kommet nær. Den nye tiden, hvetebrødsdagene, har allerede begynt. Vi skal få lov til å tjene Jesus som kristne, men som i bryllupet i Kana må Jesus først og fremst få tjene oss. Den grunnleggende tjenesten gjorde han da han sont vår synd på korset. Det var slik "... Kristus elsket kirken og gav seg selv for den for å hellige den og renske den med badet i vann i kraft av et ord." Ef 5,25-26.

Så får vi ta imot det Jesus har gjort for oss den tiden han var på vår jord. I dag kommer han nær til barnet som blir døpt og tar bolig i barnet ved sin hellige Ånd. Hver dag vil han lede den som er døpt og tror på ham, og være hyrde og redningsmann. I det fullendte himmelriket skal bryllupsbordet stå dekket for hele Kristi menighet. Alle som i livet hadde tjenerens rolle, på kjøkkenet, ved bordene, skal der få ta sin plass og sitte ned. Ingen skal ha tjenerens rolle, andre enn Jesus Kristus selv.

Bryllupet i Kana viser oss Jesus som en virksom gjest i bryllupet. Han er også en virksom gjest i livet, en som gir innhold og overflod. Kanskje vet du innerst inne at du trenger å ha Jesus med. Lukk da opp hele ditt liv for Jesus, be ham ikke bare inn i livskrisen, men også inn i din hverdag og fest.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.